

Когато тръгнаха, София така свѣтѣше, сякаш слънцето бѣше разлѣло всичката си свѣтлина. Плочки на улицата се лѣскаха. Свѣтъ шумѣше като рѣка. Автомобили фучеха, трамваи пищѣха, а ученицитѣ вървѣха и мѣтаха глави в страни. Напредъ личеха Цекунъ — високъ, сухъ, съ орловъ носъ и голѣми живи очи, и Данко — низкъ, бузестъ, червендалестъ.

Тѣ вървѣха и се клатѣха като Крачунъ и Малчо. Поставени бѣха напредъ, за да ги гледа учителятъ по-добре — да не се загубятъ пакъ нѣкъде. Тоя пѣтъ, обаче, друго нѣщо се случи. Цекунъ държеше въ рѣка червената топка, като че държеше коматче хлѣбъ, а Данко гледаше лакомо къмъ нея, па като му надви желанието да я пипне, той посегна съ рѣка както кученце посѣга съ кракъ да вземе коматчето хлѣбъ изъ рѣцетѣ на дете. Цекунъ трепна, дръпна се, а топката тупна на земята, подскочи два-три пѣти и се плѣзна по гладкитѣ плочки. Цекунъ се откъсна отъ редицата, както листъ силно люшнатъ се отдѣля отъ дървото, и се спушна по нея. Той тича, тя се търкаля, търкаля се и хопъ — спрѣ се при трамвайната релса. Учителятъ извика — но Цекунъ е като глухъ — нищо не чува, пристѣпя и посѣга за топката. Трамваятъ като лудъ конъ лети и цвили, на две-три крачки е. Учителятъ, цѣлъ приbledнѣлъ и разтреперанъ, се спуска, грабва съ две рѣце Цекуна и едва успѣва да го спаси. Хора надничатъ изъ трамвая, чудятъ се на смѣлостъта на учителя и го поздравляватъ. А Цекунъ гледа като замаянъ и нищо не знае. Усѣти само какъ учителятъ дръпна изъ рѣцетѣ му голѣмата топка и завика върху му като на престѣпникъ. Думитѣ му той не чуваше, но ясно видѣ, какъ топката се гмурна и потъна въ външния джебъ на палтото, а после изпъна плата и се очерта като ябълка — илинка. Рѣцетѣ си Цекунъ почувствува леки като две сухи върбови прѣчки. Усѣти